

שכבת זרע — פרט להעראה, תחילת ביאה, שאין היא ראויה להזרעה.

אותה — פרט לביאה שלא כדרכה, שלא במקום תשמיש.

ורבי יהודה סבר: שלא כדרכה והעראה, שניהם מ"שכבת זרע" נפקא.

אותה — פרט לבלה.

כי אתא רבין מארץ ישראל לבבל, אמר בשם רבי יוחנן: כל אשה ששהתה אחר שמת בעלה או גירשה בעלה עשר שנים, ונשאת — שוב אינה יולדת.

אמר רב נחמן: לא שנו אלא שאין דעתה להנשא, אבל דעתה להנשא — מתעברת.

אמר ליה רבא לאשתו, שהיתה בת רב חסדא, ולקחה אחרי ששהתה עשר שנים לאחר מיתת בעלה הראשון, רמי בר חמא, והתעברה מרבא: קא מרנני רבנן אבתריך, כיצד ילדת אחרי עשר שנות המתנה אחרי מות בעלך הראשון?!

אמרה ליה: אנא, לפני שחלפו עשר שנים, דעתאי עלך, הואי. ולכן התעברתי גם אחר עשר שנים.

מעשה בההיא אשה דאתיא לקמיה דרב יוסף.

אמרה לוי: רבי, אנא, שהיתי אחר בעלי עשר שנים, וילדתי!

אמר לה רב יוסף: בתי, אל תוציאי לעז על דברי חכמים!

אמרה ליה, הודתה לוי: לנכרי נבעלתי במשך הזמן הזה!

אמר שמואל: וכולן, כל הנבעלות צריכות להמתין מלהנשא אחר בעלתן, שלשה חדשים, כדי להבחין בין הזרע של הבעל הראשון לזרע של הבעל השני, וכללו חכמים בגזירתם את כל הנשים הישראליות, ואפילו קטנות שאינן מולידות.

חויין מגיורת ומשוחררת קטנה, שלא גרו עליה חכמים שתצטרך להמתין.

אבל קטנה בת ישראל — צריכה להמתין ג' חדשים.

ובמאי גזרו על קטנות ישראליות?

אי גזרו על קטנות היוצאת מבעליהן במיאון,

והאמר שמואל דלא בעיא ממאנת להמתין. לפי שלא גזרו עליה.

ואי על קטנות שנישאו על ידי אביהן מן התורה, היוצאות בגט —

האמרה כבר שמואל הדא זימנא!

דאמר שמואל: מיאנה בו — אינה צריכה להמתין שלשה חדשים.

אבל אם נתן לה גט — צריכה להמתין שלשה חדשים!

אלא אמר זאת שמואל, שצריכות קטנות להמתין בישראליות ולא בגיורת, על קטנות הנבעלות בזנות.

וגזרו רבנן להמתין בזנות של קטנה משום לה-א זנות של גדולה. אבל בזנות של גיורת קטנה לא גזרו, משום שגיורת קטנה לא שכיחא.

ופרכינן: ומי גזרינן בקטנה משום גדולה?